

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 190/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. F., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva justičnej polície Policajného zboru Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. OÚV 1495/10-K2-2002, a takto

rozhodol :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2005 doručená sťažnosť M. F., bytom K., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného

riaditeľstva justičnej polície Policajného zboru Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. OÚV-1495/10-K2-2002.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa 20. novembra 2002 ako poškodená obrátila na Okresnú prokuratúru Košice II so svojim oznámením o podozrení zo spáchania trestného činu - poškodzovania ľudských práv. Dňa 25. novembra 2002 dostala od Okresnej prokuratúry Košice II oznámenie sp. zn. Pn 2653/2002-9, že jej podnet bol prijatý. Bola vypočutá ako poškodená, ale odvtedy nebola o priebehu vyšetrovania informovaná, aj keď to požadovala, preto sa oprávnenými urgenciami v roku 2003 obrátila na Okresnú prokuratúru Košice II. Dňa 27. januára 2004 je bolo doručené vyjadrenie, že spis bol pridelený inému vyšetrovateľovi a má sp. zn. OUV-1495/10-K2-2002.

Napriek žiadostiam o pomoc adresovaným generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky v roku 2004, Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky vo februári 2005 a ďalším žiadostiam nedostala oznámenie o postupe vo veci samej. Nazdáva sa, že nečinnosťou vyšetrovateľov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II sa znižuje jej možnosť preukázať, že sa stala obeťou organizovanej skupiny zameranej na získanie bytov od „sociálne utisnutých ľudí“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky M. F. na prerokovanie veci (vyšetrenie veci) bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II OUV-1495/10 K2-2002 bolo porušené.

Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Košice II v konaní pod sp. zn. OUV 1495/10 K2-2002 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke sa priznáva právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným postupom Okresného riaditeľstva Košice II v Košiciach vo výške 900 000 Sk.

Najvyšší súd v Bratislave je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia, advokátke JUDr. M. K., K., vo výške 27 612 Sk., na jej účet vo VÚB a. s. pob. K. č. ú.... (jeden právny úkon 13 650 x 2 a paušálna odmena 156 x 2.)“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom

prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka namieta zbytočné prietahy a porušenie jej základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom argumentuje tým, že podala v predmetnej veci trestné oznámenie a v dôsledku pomalého postupu, resp. nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní sa znižuje jej možnosť preukázania, že sa stala obeťou organizovanej skupiny ľudí zameraných na nelegálne získanie bytov.

Základnou a nevyhnutnou podmienkou uplatnenia ochrany základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je existencia práva, ktorého porušenie sa namieta (v právnom poriadku Slovenskej republiky) a ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na súde alebo na inom orgáne verejnej moci.

Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky pre začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Absencia existencie práva na začatie trestného konania vylučuje možnosť porušenia sťažovateľkou označeného základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02,

II. ÚS 43/03, III. ÚS 45/03, III. ÚS 198/03). Tieto závery viedli ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (II.ÚS 222/03, IV. ÚS 52/04).

Keďže ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa zvyšnou časťou sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2005